

1

Am găsit biletul pe patul cucoanei.

Scria așa:

Draă domnișoară Pocket,

După cum vezi, am plecat. Nu veni după mine. Repet, NU veni după mine!

M-am îmbarcat spre America de Sud, fără alt motiv decât acela că e îndeajuns de departe de Paris, încât să mă asigur că nu te voi mai vedea niciodată. Nota pentru hotel a fost plătită. Cât despre salariul dumitale, după ce am pus la socoteală toate durerile și suferințele mele, am ajuns la suma de o liră sterlină. Una generoasă, dat fiind comportamentul dumitale. Acum, ești pe cont propriu.

Drum bun, cale bătută!

Contesa Carbunkle

Am rămas năucă. Șocată. Îngrozită. Ce, nu-i fusesem contesei o cameristă bună și credincioasă? *Nu?* M-am gândit îndelung și intens la comportamentul meu și n-am găsit nimic care să lase de dorit. Dacă mai era nevoie de o dovadă că doamna contesă Carbunkle e dezaxată, acum o aveam. Femeia era țcănită.

Totul începuse foarte promițător. Contesa Carbunkle mă ademenise să plec din casa unei minunate familii din Londra. Familia Midwinter era încântător de excentrică și am fost fericită acolo... dar numai până când a poposit contesa la Midwinter Hall. A petrecut o lună la conac și m-a văzut cum îmi îndeplineam îndatoririle, aducând ordine și veselie oriunde mă duceam. În ajunul întoarcerii la Paris, contesa practic *m-a implorat* să lucrez pentru ea. Drept să spun, nu mă trăgea așa să renunț la Lady Prudence și la cei șase copii ai ei. Recunosc că alcătuiau o gașcă urâtă (jupân Tobias avea un cap de purceluș, iar conیța Lucy era, mai mult ca sigur, parțial broască), însă Midwinter Hall fusese primul cămin adevărat pe care-l cunoscusem până atunci.

Cu toate astea, șansa de a călători și de a vedea lumea era imposibil de refuzat.

Paris. Am plecat la Paris. A fost magnific și m-am simțit magnific acolo. Păream mai înaltă în Paris. Și mai drăguță. Plus că eram camerista de doisprezece ani a unei doamne de cea mai bună condiție, iar contesa

Carbunkle ajunsese să fie dependentă de mine în toate privințele. Eram mereu lângă ea, zi și noapte, gata să-i fiu de ajutor.

Uneori, era destul de greu de găsit. Într-o dimineață, am găsit-o tupilată, în spatele unui dulap, cu un cearșaf pe cap. Altădată, văzându-mă că vin, s-a prefăcut că e un lampadar. O singură dată a reușit stăpâna să-mi scape: s-a folosit de o ușă de serviciu din cabinetul ei de toaletă ca s-o șteargă și să-și viziteze o veche prietenă cazată în hotel. Am pus tot acest comportament ciudat pe seama faptului că doamna contesă Carbunkle era o aristocrată și, în consecință, nebună de legat.

Însă cât de țcănită era exact, nu mi-a fost clar până la marele dezastru.

S-a întâmplat la finele primei noastre săptămâni petrecute în acel oraș magic. Contesa Carbunkle fusese invitată la un mare dineu în hotelul nostru. Urma să participe toată crema societății franceze. La început, contesa Carbunkle nu prea voise s-o însoțesc.

— Nu te vreau la dineul ăsta, mă auzi? s-a răstit ea, încercând să mă împingă afară din lift. Dumnezeu mare, cum de m-am lăsat convinsă de Lady Prudence să te iau? Știa că am nevoie de o cameristă nouă și a profitat de ocazie ca să se descotorosească de tine. Oricine, i-am zis, *oricine*, numai Ivy Pocket nu! Dar mi-a jurat că nu ești nici pe departe atât de insuportabilă pe cât pari. Ce proastă am fost!

— Păi, sigur că da, i-am zis, ocolind-o și strecurându-mă înapoi în lift. Numai că trebuie să gândești limpede, contesă. Dineul ăsta înseamnă o afacere foarte importantă, iar dumneata ești chioară ca o cârțiță. Recunoaște, dragă: ai *nevoie* de mine.

Contesa Carbunkle a pufnit, dar puteam să-mi dau seama că-i dispăruse arțagul.

— Să nu mă faci de râs, că ai să plătești cu capul.

Sala dineului strălucea de candelabre din argint și sute de orhidee proaspete. Cina a debutat într-un mod cât se poate de serios. Contesa Carbunkle a fost amplasată între președintele Franței (unul gras, pe deplin chel) și o prințesă din România (scundă, cu peri în bărbie). Însă eu eram îngrijorată. Totul, din cauza supei de broască-țestoasă. Contesa nu se descurca prea bine cu supele. Avea tendința să dea pe ea.

Am făcut un pas în față atunci când stăpâna mea a luat prima lingură. A sorbit cu un aer maiestuos; o dâră de supă i s-a prelins pe bărbie. Cu o sfâșietoare discreție, m-am repezit lângă contesa Carbunkle, i-am dat cu delicatețe capul pe spate și i-am șters bărbia cu poala șorțului.

— Aveți nevoie de ceva, contesă? a întrebat-o președintele, cu un rânjat batjocoritor. Am impresia că aveți ceva probleme cu camerista.

— Totul e bine, domnule președinte, a strigat contesa, zâmbind furioasă, după care s-a întors spre

mine și m-a plesnit peste mâini. Pleacă! mi-a zis în șoaptă. Dispari în clipa asta!

— Calmează-te, dragă, i-am răspuns. Nu e o crimă să dai pe tine. Sunt convinsă că și mama și tatăl dumitale erau specialiști în așa ceva.

Deși ochii verzi și apoși ai contesei Carbunkle scânteiau de furie, puteam să zăresc suferința din spatele lor. Doamna mea avea nevoie disperată de ajutor.

— Atenție, vă rog, am rostit, cuprinzându-mi stăpâna cu brațul, în semn de încurajare. Ca mulți aristocrați veritabili, contesa are buza de jos lăsată și o bărbie ca și inexistentă. Asta face ca mâncatul supei să fie, atât dificil de realizat, cât și neplăcut de privit.

Contesa a scos un icnet. Dinții i s-au încleștat. Nărilor au început să-i freamăte, ca unui taur pregătit pentru atac. După care s-a apucat să mârâie la mine. În mod sigur, nu era semn bun.

— Am avut o sumedenie de cameriste la viața mea, Ivy Pocket, dar până acum nu mi-am dorit s-o vâr pe vreuna în gura unui tun pe care să-l îndrept spre ocean, iar apoi să aprind fitilul! Pe scurt, te detest!

Sărmana de ea, își ieșise din minți. Era nevoie de o reacție urgentă. Cu viteza fulgerului – pentru că am toate instinctele unui medic – am prins-o de ceafă și am trântit-o cu fața în punciiul de fructe. Doar așa îi puteam domoli fierbințeala creierului. Când s-a ridicat

să respire, contesa a zbierat ca un măgar și a început să scâncească. Am luat asta ca pe un semn bun. Nedorindu-mi s-o fac de râs în public, i-am aruncat un șervet pe cap și m-am apucat să o șterg pe față. Drept răspuns, cucoana mea mi-a adresat o serie de insulte și a implorat-o pe prințesa româncă să facă rost de o muschetă, să mă împuște.

Cât ai clipi, întregul salon s-a umplut de râsete batjocoritoare. Un moment de-a dreptul stânjenitor. Din care contesa a ieșit cu brio, alegând să iasă urlând din încăpere. Ceea ce mi-a permis să-mi fac o ieșire demnă, urmând-o cu iuțeală.

Când am ajuns înapoi la apartamentul nostru, am găsit ușa încuiată. Am ciocănit, firește. Am strigat. Am bocănit destul de tare. Cu toate astea, nimic. Am dormit afară, pe coridor. A fost foarte comod. Atât de comod, la drept vorbind, încât a doua zi, nu m-am trezit decât mult după răsăritul soarelui. Mai rău de-atât, am descoperit că doamna contesă își luase zborul din hotel de la o oră timpurie. Apartamentul era gol. Tot ce mai rămăsese era biletul pe patul stăpânei mele.

Mi-am luat geanta de voiaj din șifonier și m-am așezat lângă fereastră. Aveam nevoie de timp de gândire. Situația era destul de gravă. Opțiunile mele, destul de limitate.

Toată averea mea era de numai o liră sterlină. Serviciu, nu. Bilet de întoarcere în Anglia, nu. Perspective, nu. Ce era de făcut?

Sunt remarcabil de pricepută în situații de criză – pentru că am toate instinctele unui general cu cinci stele – așa că, într-o clipă, mi-am alcătuit un plan. Mi-am luat geanta de voiaj și am coborât în hol, abandonând neliniștea pentru palida flacără a speranței. Cu siguranță, străzile Parisului aveau să mă ducă spre noi aventuri și oportunități. Nu mă îndoiam că aveam să dau peste întâmplări cu adevărat palpitate. Sau, să ajung cerșetoare, fără nimeni pe lume și moartă de foame. Ceea ce ar fi fost îngrozitor de neplăcut. Dar, privind partea frumoasă: minunat de tragic!

Holul era ca un stup. Oameni veneau, plecau, se repezeau. M-am oprit pentru o clipă, ca să absorb totul. Și atunci m-a izbit: răspunsul la problema mea. Mă privea drept în față. Un astfel de hotel era plin de turiști din Anglia... și cine să-i slujească mai bine, dacă nu o cameristă englezoaică autentică? Aveam să vorbesc cu directorul și să-i solicit un post.

Sigur aveam să-i plac la nebunie.

— N-avem posturi libere, mi-a răspuns, cu fermitate, domnul Gateau, scărpinându-și mustața subțire. Pe lângă asta, ești prea tânără ca să lucrezi la Grand.

— Am doisprezece ani, am declarat, cu o considerabilă mândrie, și nu veți găsi în tot Parisul o cameristă mai bună decât mine. Talentele mele sunt legendare.

Domnul Gateau a zâmbit mânzește.

— Da, am aflat totul despre *talentele* tale. Contesa Carbunkle a avut multe de spus despre tine înainte de a părăsi hotelul.

— Ei, numai bine, am zis, bătându-l pe domnul Gateau cu palma pe umăr, ca să cimentez proaspăta noastră prietenie care abia înmugurea. Așadar, când pot să încep?

— Afară! a zberat.

Un portar cam fără maniere tocmai mă însoțea spre ieșirea din hotel, când un băiat de serviciu a apărut în goană pe hol, strigându-mi numele. Sărmanul, aproape rămăsese fără suflu.

— Tu ești Ivy Pocket? m-a întrebat.

— Sigur că eu sunt, dragă.

— Camerista care călătorea cu contesa Carbunkle?

Eram entuziasmată de faptul că auzise de mine. Dar nu și surprinsă. O cameristă de calitate capătă o anume reputație.

— Exact, am zis.

— Vrea să te vadă, m-a informat băiatul, solemn.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Contesa Carbunkle? Mai e aici?

Băiatul a scuturat din cap.

— Ducesa de Trinity. Ai auzit de ea?

Păi, *normal* că auzisem. Stăpâna mea fusese la ducesă chiar alaltăieri, scăpând de mine cam pe furiș și vizitând-o în apartamentul ei personal, de la ultimul etaj. Contesa Carbunkle spunea că vechea ei prietenă era cea mai bogată femeie din Anglia, deși trăise în altă țară în ultimii șaizeci de ani. Nu știu precis de ce. Era ceva legat de o inimă frântă.

— Și ce naiba vrea de la mine? m-am interesat.

Băiatul era alarmant de palid.

— E pe moarte, m-a anunțat el. Te rog, vino.

În clipa imediat următoare, goneam amândoi pe scara cea mare a hotelului.

Când am dat cu ochii de ducesa de Trinity, două lucruri mi-au devenit imediat clare. Primul, că era grav bolnavă. Al doilea, că era monumental de grasă. O matahală de femeie: pe jumătate zeiță, pe jumătate hipopotam. Era pe cât de magnifică, pe atât de înspăimântătoare. Biata ființă zăcea în mijlocul unui pat mare din alamă, cu o nuanță gălbuie bolnăvicioasă pe chip și cu trupul enorm răspândit în toate părțile, ca o avalanșă. Ducesa avea ochii închiși și stătea cu capul înfundat adânc într-un maldăr de perne din mătase. Aș fi zis că e moartă, dacă nu i-aș fi auzit respirația șuierătoare scăpându-i printre buzele cenușii.

M-am cutremurat. Spre rușinea mea. De ce mă înfricoșa atât de tare o bătrână bolnavă? Doar nu eram o fricoasă. De fapt, vitejia mea era legendară. Nu-l salvasem eu pe domnul acela nevăzător, împingându-l din fața unei trăsuri scăpate de sub control... și nu fusesem eu, astfel, zdrobită sub roți, vătămată groaznic, dar, cu toate astea, când mă trezisem, în spital, primele mele gânduri fuseseră nu pentru mine, ci, mai degrabă, pentru orbul pe care-l salvasem? Și nu fusesem răsplătită cu o medalie pentru vitejie de însăși regina Victoria?! Ba da! Mă rog... nu. Nu chiar. E posibil să fi exagerat unele amănunte. Dar în mod cert m-am *gândit* să fac astfel de lucruri. Ceea ce, practic, era același lucru.

Apartamentul era imens, plin cu canapele dolofane, covoare fine, un pian de concert și felurite antichități. Dar ce-mi păsa mie de toate astea, când cea mai bogată – și, posibil, cea mai grasă – femeie din Anglia zăcea chiar în fața mea?

Foarte bine, trebuie să recunosc că am simțit un mic fior de teamă – ca o apă înghețată în vine – în timp ce stăteam acolo, lângă pat. Eram doar noi două. Eu și ducesa de Trinity. Fără martori. Fără vreun ajutor, în caz că ducesa s-ar fi trezit, m-ar fi tăvălit prin zahăr și m-ar fi înfulecat în loc de prânz.

Pleoapele grele ale ducesei s-au deschis brusc.

— Închide gura, fetiço, parc-ai fi o găleată.

Am înghițit în sec. Ca un bebeluș speriat într-o noapte furtunoasă. Ceea ce era enervant!

— Ești o făptură simplă, nu-i așa? m-a întrebat apoi.

— Biată făptură smintită, am ripostat, regăsindu-mi vocea. Moartea ți-a vlăguit ochii. Sunt remarcabil de frumoasă, și asta se știe!

Bătrâna a ridicat din umeri.

— Cum vrei tu, a zis.

O rafală de vânt rece a suflat prin ușile balconului, ciufulind aureola de păr alb a ducesei. Ceea ce, din anumite motive, m-a cam întristat. Am simțit că e, probabil, ocazia să spun ceva frumos și liniștitor. Sunt pricepută la astfel de conversații de salon.

— Ai o minunată nuanță de verde a ochilor, am zis, cu duioșie. În rest, arăți de coșmar, dar ai ochi minunați.

A zâmbit palid.

— Ți-e foame?

Mă servisem cu câteva bucățele de șuncă crocantă de pe tava din argint aflată în fața ușii apartamentului ducesei, așa că nu-mi era deloc foame.

— Nu, mulțumesc, am răspuns.

— Bine, atunci, să trecem la lucrurile importante, a anunțat ducesa. Ai fost camerista contesei Carbunkle, nu?

— Mai degrabă, însoțitoarea ei, decât camerista, am răspuns. Fosila aia pe jumătate oarbă mă iubește ca pe

o nepoată. Sau, cel puțin, ca pe o verișoară de-a doua prin alianță. De fapt...

— Sst!

Ducesa m-a fixat cu ochii ei verzi.

— Știu că ai fost abandonată. Te-a lăsat împotmolită în orașul ăsta scârbos. *Chiar* ai vârat-o pe contesă cu capul în punciul de fructe?

— Cum altfel să-i domolesc fierbințele creierului? am replicat îmbufnată.

Ducesa părea mai degrabă mulțumită.

— Contesa Carbunkle mi-a spus că ai fost abandonată la Căminul Harrington pentru copiii nedoriți, la vârsta de cinci ani. E corect?

— Cât se poate de îndoielnic, am zis. Sunt sigură că am crescut în sânul unei familii extrem de iubitoare.

— Baliverne, a bombănit bătrâna, deși părea că zâmbește ușor. Înainte de a veni la Paris, ai lucrat pentru familia Midwinter, din Londra?

— O, da, am exclamat. Am stat acolo timp de aproape un an. Încântătoare familie. Monstruos de urâți, dar încântători.

— Atunci, o cunoști pe verișoara lui Lady Prudence, Lady Amelia Butterfield?

— Am întâlnit-o, o dată sau de două ori, am răspuns, total uimită de faptul că mă întreba astfel de lucruri.

Ducesa de Trinity și-a ridicat capul de pe pernă, iar bărbia dublă i s-a umflat ca un balon.

— Dar pe fata ei, Matilda?

— Pe fată n-am întâlnit-o niciodată, am răspuns. De ce?

— Du-te la pian, m-a îndemnat ducesa de Trinity, și ridică-i capacul.

Am făcut ce mi-a spus.

— Știi să cânti?

— Foarte bine, am zis. Domnișoara Lucy detesta să exerseze, însă mama ei insista, așa că domnișoara Lucy îmi dădea câte un măr caramelizat dacă mă duceam în salonul de muzică și mă prefăceam c-aș fi ea. Se pare că am un talent.

— Cunoști „Row, Row, Row Your Boat”? s-a interesat ducesa.

Am râs.

— Toată lumea o știe pe-*asta*, dragă.

— Excelent. Cânt-o.

— Ducesă, dacă vrei să asculți muzică, lasă-mă să cânt ceva de Beethoven. Vei fi mișcată până la lacrimi, am declarat, zâmbind cu o neascunsă mândrie. Toată lumea plânge atunci când cânt eu la pian.

— Fă ce ți-am zis, a poruncit ea. „Row, Row, Row Your Boat”. O singură dată. De la început până la sfârșit.

Hoașca bătrână era, clar, sărită de pe fix. Dar, cum nu aveam unde să mă duc, iar pe străzile Parisului mă aștepta soarta celor fără adăpost, m-am așezat și i-am cântat melodia. În clipa în care am atins ultima clapă, am simțit cum începe să vibreze pianul sub degetele mele. La început, ușor. Pe urmă, tot mai insistent. Era de parcă s-ar fi cutremurat pământul. Deodată, am auzit un mecanism clănțănind în adâncul instrumentului. *Clic. Clic. Clic.* Pe neașteptate, o placă din fața claviaturii a început să se miște. S-a tras înapoi. *Clic. Clic. Clic.* A durat numai câteva secunde, după care, iată-l. Un compartiment secret. O cavitate mărunță, cufundată în întuneric.

— Vără-ți mâna înăuntru, m-a instruit ducesa de Trinity.

Sunt o fată viteză din fire. Bravă. Am curajul unui leu. Dar gândul de a-mi strecura mâna în firida aia întunecată – căscată spre mine ca o gură deschisă – m-a umplut ușor de neliniște. Și totuși, doar nu era să mă las împiedicată de asta. Am întins mâna, cu grijă, prin întuneric. Curând, degetele mele au atins un obiect. Părea atât moale, cât și solid, în același timp.

— Scoate-o afară, a cerut ducesa.

Era o cutie. Aproximativ de mărimea unei cărți. Acoperită cu catifea plușată neagră. Și o încuietorie argintie destul de complicată, decupată în partea de sus.

— Adu-mi-o.

Am depus cutia în mâinile durdulii ale ducesei. O ținea ca pe o ofrandă sacră, privind-o fix cu ochii ei verzi, sclipitori. Pe urmă, și-a pus-o în poală, iar mâna dolofană a dispărut sub așternuturi și a revenit la suprafață ținând o cheie din alamă.

A lăsat-o să cadă pe pat, fără să scape nici pentru o clipă cutia din ochi.

— Cheia, fetițo, a șoptit. Repede!

